

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **Z-Group a.s. (dříve ČSAD Invest, a.s.)**, se sídlem Tomáše Bati 258, Zlín - Louky, IČ: 634 87 799, zastoupen Mgr. Tomášem Šmucem, advokátem, se sídlem V Malé Doubravce 1242/27, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2011, č.j. 1457/500/11 53089/ENV/11,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013, č.j. 1539/530/13/Hen, 50855/ENV/13 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočka Karlovy Vary ze dne 11. 6. 2013, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1108962.003/13/DBL (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. l) a § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že za zásadní z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí považuje obsah svého vyjádření k zahájenému správnímu řízení ze dne 1. 4. 2013, v němž uváděl, že při provozování předmětné čerpací stanice pohonných hmot prováděl veškerá nutná opatření, aby nafta nevnikala do podzemních vod a provádění těchto opatření doložil odpovídajícími listinami. Dále k tomuto vyjádření předložil výsledek analýzy znečištěné podzemní vody, z něhož vyplývá, že znečištění podzemních vod je staršího data a že pochází od předchozích provozovatelů čerpací stanice pohonných hmot, což již před tím doložil do kontrolního protokolu. Uvedl, že pokud jde o letopočet, kdy došlo k jím tvrzené ropné havárii, tak správný údaj je rok 1983, nikoli 1985 ani 2003, jak je zmiňováno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Namítl, že při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí nevzal žalovaný v potaz, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s výše uvedeným vyjádřením žalobcem ze dne 1. 4. 2013, a to pokud jde o žalobcem tvrzená a doložená opatření k zamezení úniku ropných látek do povrchových a podzemních vod. Uvedl, že konstatování správního orgánu I. stupně o podmínkách doplňování autobusu společnosti ČSAD Karlovy Vary, a.s. nemá oporu v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14. 11. 2012, přičemž ani následující konstatování správního orgánu I. stupně o silné kontaminaci okolí výdejních stojanů ropnými produkty a o úkapech nafty částečně se vsakujících do terénu a částečně smývaných srážkovou vodou se nevážou na obsah kontrolního protokolu.

Dále žalobce namítl, že žalovaný rovněž nevzal v potaz nesprávnost stanoviska správního orgánu I. stupně k argumentům žalobcem popírajícím, že provedenou kontrolou zjištěná kontaminace podzemních vod má původ v provozování čerpací stanice žalobcem.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. K tvrzení žalobce, že při provozování čerpací stanice prováděl veškerá nutná opatření, aby nafta neunikla do podzemních vod, žalovaný uvedl, že ze spisu je zřejmé, že technický stav celé čerpací stanice je v příkrém rozporu se zákonnými předpisy a příslušnými normami. Při doplnění nafty do vozidel navíc nebyla učiněna žádná další opatření k zabezpečení běžných provozních úkapů nafty na vodohospodářsky nezabezpečenou plochu, což bylo zjištěno dne 14. 11. 2012 při kontrole, přičemž součástí spisu České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) je i fotodokumentace. U té je zřejmé, že při výdeji nebyly použity ani jednoduché ochranné vaničky pro případné úkapy, avšak i kdyby byly vaničky použity, i tak se z pohledu zákonných předpisů s přihlédnutím k technickému stavu manipulačních ploch, jedná o nedostatečná opatření.

K námitce, že předložený výsledek znečištěné vody dokládá, že znečištění je staršího data a pochází od předchozích majitelů, žalovaný uvedl, že v rozhodnutí není uvedeno, že žalobce kontaminaci způsobil, avšak je nepochybné, že s ohledem na nevyhovující technický stav celé čerpací stanice, způsobu manipulace s ropnými produkty, roční obrát nafty a době provozu čerpací stanice žalobcem, že se žalobce na kontaminaci podzemních vod podílel.

K tvrzením žalobce ohledně nesprávně uvedeného data ropné havárie, žalovaný uvedl, že právě žalobce byl tím, který ve svém vyjádření ze dne 1. 4. 2013 na straně 2 uvedl, že ropné znečištění mohlo být způsobeno ropnou havárií z roku 2003, a ve svém vyjádření k obsahu protokolu ČIŽP ze dne 23. 11. 2012 uvedl, že k havárii došlo v roce 1985. Žalovaný uvedl, že je doložitelné k havárii došlo dne 12. 12. 1983, a právě toto je uvedeno

v prvostupňovém rozhodnutí na straně 6 pod bodem d). Zde je také mimo jiné uvedeno, že při této události došlo k úniku ropných látek kanalizací do vod povrchových (řeka Odra), nikoli podzemních, a navíc, jak plyne z hydrogeologického průzkumu na lokalitě roku 1988 (cca 5 let po havárii), který provedla firma Stavební geologie, státní podnik Praha, nebylo znečištění podzemních vod ve vybudovaných hydrogeologických vrtech u čerpací stanice vůbec zjištěno.

Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce v podané žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by již nebyly známy v rámci správního řízení. Uvedl, že v průběhu správního řízení byly zohledněny všechny skutečnosti a vypořádány všechny námitky žalobce.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 14. 11. 2012 byla ČIŽP provedena vodohospodářská kontrola žalobce, provozovna Ch., na adrese Ch., N. 1 (parc. č. st. X a parc. č. X), která byla zaměřena na skladování a manipulaci se závadnými látkami. Průběh kontroly a všechna kontrolní zjištění jsou zaznamenány v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14. 11. 2013, č.j. ČIŽP/441/OOV/1108963.006/12/DDZ. Při kontrole ČIŽP vyjádřila názor, že celé zařízení je provozováno na hranici životnosti, navíc nádrže nejsou vybaveny signalizací proti přeplnění. Bylo zjištěno, že vlastní manipulační plocha je z pohledu vodohospodářského zabezpečení zcela nevyhovující, je provedena z prostých dlažebních kostek, úniky ropných produktů nejsou zachytávány a pronikají do půdy a podzemních vod, okolí výdejních stojanů je silně kontaminováno ropnými produkty. V blízkosti těchto výdejních stojanů jsou navíc umístěny 2 kanalizační šachty a v případě většího úniku závadných látek hrozí jejich vniknutí do kanalizace. Dále bylo zjištěno, že z výsledku laboratorního rozboru, který provedla akreditovaná laboratoř Povodí Ohře, s.p., vyplynul velmi vysoký obsah závadných látek (ropných uhlovodíků) v podzemní vodě, a to 51 mg.l⁻¹ (stanoveno jako ukazatel C₁₀ – C₄₀). Podle ustanovení § 40 vodního zákona tak ČIŽP tento stav hodnotila jako havarijní. Dále byl při kontrole na hladině podzemní vody zjištěn film (fáze) ropných produktů, přítomnost ropných látek v podzemní vodě byla potvrzena také senzoricky. Dále bylo zjištěno, že plocha pro stáčení nafty a FAME z automobilových cisteren do nádrží je vodohospodářsky nezabezpečená, nejsou zde zachycovány úkapy ropných produktů (s výjimkou vlastní stáčecí šachty), plocha nemá nepropustnou úpravu (provedena jako asfaltová, není zastřešená, srážkové vody odtékají směrem ke komunikaci z dlažebních kostek)). V případě provozní závady by tak mohlo dojít k nekontrolovatelnému úniku nafty na vodohospodářsky nezabezpečenou plochu, popř. do kanalizace.

Žalobce se ke kontrolnímu protokolu vyjádřil dne 27. 11. 2012. Ve vyjádření mimo jiné uvedl, že znečištění v oblasti je staršího data, kdy jednou z možných příčin je ropná havárie, která se v areálu v Ch. stala v roce 1985. Dále uvedl, že po převzetí čerpací stanice v dubnu roku 2011 bylo ve vrtech zjištěno ropné znečištění, a proto byly do vrtů nainstalovány sorpční hady k absorbování ropných látek. K těmto sdělením žalobce se ČIŽP vyjádřila v oznámení o zahájení správního řízení.

Oznámením ze dne 19. 3. 2013, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1108962.001/13/DBL, bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikty podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. l) a § 125g odst. 3 vodního zákona.

V oznámení ČIŽP k vyjádření žalobce ke kontrolnímu protokolu uvedla, že z pohledu vodního zákona je odpovědnou osobou za provoz předmětného zařízení provozovatel,

tj. žalobce. Žalobce má plnou právní odpovědnost za provoz nevyhovujícího zařízení, a to min. od konce roku 2008, kdy došlo k převodu majetku z bývalého provozovatele ČSAD DIESEL, a.s. na žalobce. Uvedla také, že tvrzení o znečištění podzemních vod při havárii v roce 1985 není pravdivé, když se tato havárie stala 12. 12. 1983. Dále uvedla, že žalobce se snažil řešit situaci pouze velmi omezenými prostředky (sorpční hady), když navíc kontaminace podzemních vod nebyla nahlášena příslušným úřadům. Uvedla, že ke kontaminaci vod skutečně mohlo docházet postupně a dlouhodobě při provozu této čerpací stanice. ČIŽP však zjistila, že právní odpovědnost za další dotaci závadných látek do podzemních vod má žalobce i před rokem 2011, tj. v posledních letech. Již při převzetí předmětné čerpací stanice, a to až již od ČSAD Invest, a.s., divize Diesel (v r. 2011) či při sloučení s původním provozovatelem, ČSAD DIESEL, a.s. (v r. 2008) a zjištění, že podzemní vody jsou kontaminovány, a rovněž po zhodnocení celkového nevyhovujícího stavu čerpací stanice měl být provoz do odstranění všech závad ukončen. Žalobce však pokračoval v provozu zcela nevyhovujícího zařízení a podílel se tak na dalším znečišťování podzemních vod v lokalitě.

Ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 1. 4. 2013 žalobce uvedl, že na špatný stavební stav čerpací stanice provozovatel majitele opakovaně upozorňoval. Uvedl, že prováděl při provozování čerpací stanice veškerá nutná opatření, aby nafta dále nevnikala do podzemních vod (nákup havarijní soustavy, likvidace úkapů, instalace sorbentů do monitorovacích vrtů, provádění tesnostních zkoušek). Rovněž jako přílohu vyjádření doložil výsledek analýzy znečištěné podzemní vody o tom, že znečištění je staršího data a že pochází od starších provozovatelů, když není dle žalobce vyloučeno, že bylo ropnou havárií z roku 2003.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 11. 6. 2013, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1108962.003/13/DBL, bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správních deliktů: 1. podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona tím, že nakládal se závadnými látkami ve větším rozsahu a neučinil přiměřená opatření, aby nevnikly do podzemních vod a neohrozily jejich prostředí, čímž porušil ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona. 2. podle ustanovení § 125g odst. 3 vodního zákona tím, že nepoužil takové zařízení, popř. způsob se zacházení se závadnými látkami, které jsou vhodné i z hlediska ochrany vod, čímž porušil ustanovení § 39 odst. 4 písm. b) vodního zákona.

Těchto správních deliktů se žalobce dopustil tím, že při provozování čerpací stanice pohonných hmot v provozovně ČSAD Invest, a.s. v Ch. (pozemek parc. X, k.ú. H. u Ch.) od konce roku 2008 do 22. 3. 2013 (zahájení správního řízení) neučinil přiměřená opatření, aby ropné uhlovodíky nevnikly do podzemních vod a ohrozily tak jejich prostředí (na lokalitě bylo zjištěno havarijní znečištění podzemních vod ropnými uhlovodíky) a současně provozoval tuto vodohospodářsky zcela nezabezpečenou čerpací stanici pohonných hmot tak, že docházelo k úniku ropných látek do podzemních vod (manipulační plochy situované u výdejních stojanů byly provedeny z prostých dlažebních kostek a neodolávaly působení úkapů ropných látek a nebylo tak zabráněno jejich úniku do podzemních vod, manipulační plocha pro stáčení nafty a FAME z automobilových cisteren do podzemních nádrží (s výjimkou vlastní stáčecí šachty) nemá nepropustnou úpravu proti působení úkapů a drobných provozních úniků ropných uhlovodíků (provedena jako asfaltová, není zastřešená, srážkové vody odtékají směrem ke komunikaci z dlažebních kostek)).

Ze předmětné správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč.

V odůvodnění ČIŽP zopakovala průběh správního řízení a vyjádřila se k jednotlivým bodům vyjádření žalobce k zahájení správního řízení. Uvedla, že celá čerpací stanice je provozována min. již od začátku sedmdesátých let, a to v nezměněném technickém stavu.

Celé zařízení je již na hranici životnosti a v důsledku jeho provozování docházelo a dochází k únikům nafty do terénu a následně podzemních vod. Uvedla, že pouhá existence kolaudačního rozhodnutí ze sedmdesátých let minulého století nemůže být dostatečným podkladem ani argumentem pro provoz vodohospodářsky zcela nezabezpečené čerpací stanice (zejména manipulačních ploch) bez zajištění nezbytných technických úprav k zabránění dalších úniků závadných látek do životního prostředí.

K žalobcem uváděným nutným opatřením ČIŽP uvedla, že tato opatření mohla pouze zmírnit negativní dopad provozu celého zařízení na životní prostředí (kontaminaci podzemních vod), avšak při stávajícím technickém stavu manipulačních ploch nevyhovujícím z hlediska ochrany vod nemohlo a ani nebylo úkapů a drobným únikům nafty (při výdeji a stáčení) do terénu (podzemních vod) uvedenými opatřeními zabráněno, o čemž svědčí i skutečnost, že v době kontroly byl doplňován autobus ČSAD Karlovy Vary, a.s. naftou bez jakýchkoli dalších provozních ochranných opatření. Okolí výdejních stojanů je silně kontaminováno ropnými produkty.

K přiloženému výsledku laboratorního rozboru ČIŽP uvedla, že poprvé v průběhu správního řízení je uváděno, že v r. 2003 došlo na lokalitě k ropné havárii, přičemž však toto tvrzení nebylo doloženo žádnými dalším podkladem. Uvedla, že ke znečišťování podzemních vod v lokalitě skutečně docházelo dlouhodobě a rovněž i v důsledku provozování předchozími majiteli, avšak podíl žalobce na kontaminaci podzemních vod po roce 2008 je nezpochybnitelný.

Při stanovení výše pokuty přihlédla ČIŽP k těmto skutečnostem jako přitěžujícím okolnostem: žalobce provozoval předmětnou čerpací stanici minimálně 4 roky, zjištěný stav jakosti podzemních vod je nutno kvalifikovat jako havarijní, tento havarijní stav nebyl provozovatelem čerpací stanice ohlášen, čerpací stanice byla dlouhodobě provozována s vědomím špatného technického stavu a kontaminace podzemních vod byla řešena pouze omezenými prostředky, lokalita je ve II. ochranném pásmu vodní nádrže Jesenice a ropné látky jsou kvalifikovány jako nebezpečné závadné látky.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 6. 2013 odvolání. V něm žalobce opětovně uvedl, že znečištění pochází z dřívější doby a je staršího data. Uvedl, že nebylo prokázáno, že by podzemní vody znečistil a že k jejich znečištění došlo v době provozování čerpací stanice žalobcem. Naopak bylo doloženo, že v areálu došlo k havárii v roce 2013, kterou sice nebyly znečištěny vrtý, ale mohlo být znečištěno okolí vrtů, které vedlo ke znečištění vrtů v průběhu následujících let. Dále namítal, že vodním zákonem není specifikováno, jaká konkrétní opatření mají být prováděna, ani není definováno, jak má vhodné zařízení vypadat. Závěrem uvedl, že přijal opatření k odstranění následků, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod. Dále uvedl, že provoz čerpací stanice bude zastaven nejpozději k 1. 3. 2014.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013, č.j. 1539/53/13/Hen, 50855/ENV/13, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí shrnul žalovaný průběh správního řízení a dále uvedl, že skutková podstata, za níž byla pokuta uložena, je odlišná od té, kterou žalobce rozporuje. V řízení bylo dostatečně prokázáno porušení ustanovení § 39 odst. 4 písm. b) vodního zákona, proto provozovatel nemůže tvrdit, že podzemní vody znečistil a že k jejich znečištění nedošlo v době provozování čerpací stanice. Stávající technický stav celého provozu a manipulační plochy jsou nevyhovující z hlediska ochrany vod.

K tvrzení žalobce, že žádným předpisem není stanoveno, jak má vhodné zařízení vypadat, žalovaný odkázal na zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích

stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, kde je odkaz na příslušnou normu ČSN 73 606, která stanovuje náležitosti manipulační plochy.

Dále žalovaný uvedl, že sám žalobce nedodržoval povinnosti, ke kterým se zavázal. V provozním řádu čerpací stanice je uvedeno, že mají být 4x ročně odebírány z hydrovrtů vzorky podzemních vod a tyto mají být analyzovány na obsah NEL. Žalobce však nepředložil žádné výsledky s výjimkou jediného. Ze vzorku odebraného ČIŽP při kontrole byl zjištěn velmi vysoký obsah závadných látek v podzemní vodě. Takový stav lze označit podle ustanovení § 40 vodního zákona za havarijní. Žalovaný z vyjádření žalobce ke kontrolnímu protokolu dovodil, že tento o kontaminaci podzemních vod věděl a vzniklou situaci řešil pouze omezenými prostředky. Kontaminaci nenahlásil příslušným úřadům a i nadále pokračoval na dalším znečišťování podzemních vod.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona, v rozhodném znění, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 neučiní při zacházení se závadnými látkami přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod, a ohrozí tak jejich prostředí.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 téhož zákona závadné látky jsou látky, které nejsou odpadními ani důlními vodami a které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod (dále jen "závadné látky"). Každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrozily jejich prostředí.

Podle ustanovení § 125a odst. 2 písm. d) téhož zákona za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle písmene l) nebo r).

Podle ustanovení § 125g odst. 3 téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.

Podle ustanovení § 39 odst. 4 téhož zákona každý, kdo zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do

kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména

a) umístit zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami,

b) používat jen takové zařízení, popřípadě způsob při zacházení se závadnými látkami, které jsou vhodné i z hlediska ochrany jakosti vod,

c) nejméně jednou za 6 měsíců kontrolovat sklady a skládky, včetně výstupů jejich kontrolního systému pro zjišťování úniku závadných látek a bezodkladně provádět jejich včasné opravy; sklady musí být zabezpečeny nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních vod,

d) nejméně jednou za 5 let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, prostřednictvím odborně způsobilé osoby zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek a v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy; těsnost nádrží určených pro skladování ropy nebo ropných produktů s minimálním objemem 1 000 m³ nebo používaných pro skladování ropy a ropných produktů podle zákona o nouzových zásobách ropy, zabezpečených nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních vod a kontinuálně sledovaných kontrolními systémy, jejichž výstupy jsou zaznamenávány a uchovávány do doby provedení bezprostředně následující zkoušky těsnosti, lze, pokud není výrobcem stanovena lhůta kratší, zkoušet nejméně jednou za 20 let; v případě skladování hnojiv a výluhů z objemných krmiv v nadzemních nádržích umístěných v záchytných vanách o objemu větším, než je objem největší nádrže v nich umístěné, se opakovaná zkouška těsnosti nepožaduje,

e) vybudovat a provozovat odpovídající kontrolní systém pro zjišťování úniků závadných látek a výstupy z něj předkládat na žádost vodoprávnímu úřadu nebo České inspekci životního prostředí,

f) zajistit, aby nově budované stavby byly zajištěny proti nežádoucímu úniku těchto látek při hašení požáru.

Podle ustanovení § 125g odst. 6 písm. c) téhož zákona za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 3 a 5.

Žalobce v podané žalobě namítl, že prováděl veškerá nutná opatření, aby nafta neunikala do podzemních vod. Rovněž zdůraznil, že již v průběhu správního řízení namítl, že znečištění podzemních vod je staršího data a že pochází od předchozích provozovatelů čerpací stanice pohonných hmot. Uvedl, že správným údajem o letopočtu, kdy došlo k ropné havárii je rok 1983, nikoli letopočty zmiňované v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ve smyslu těchto uvedených tvrzení namítl, že žalovaný nevzal v potaz, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 1. 4. 2013, a to pokud jde o žalobcem tvrzená a doložená opatření k zamezení úniku ropných látek do povrchových a podzemních vod. Dále namítl, že konstatování správního orgánu I. stupně o podmínkách doplňování autobusu společnosti ČSAD Karlovy Vary, a.s. nemá oporu v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14. 11. 2012, přičemž ani následující konstatování správního orgánu I. stupně o silné kontaminaci okolí výdejních stojanů ropnými produkty a o úkapech nafty částečně se vsakujících do terénu a částečně smývaných srážkovou vodou se nevážou na obsah kontrolního protokolu.

K námitce žalobce, že při provozování předmětné čerpací stanice prováděl veškerá nutná opatření, aby nafta neunikala do podzemních vod, soud uvádí, že z obsahu správního

spisu, zejména z písemného popisu předmětné stanice a obrazové fotodokumentace je zřejmé, že tato čerpací stanice v době kontroly byla ve špatném technickém stavu. Bylo zjištěno, že při doplnění nafty do vozidel nebyla učiněna žádná opatření k zabezpečení běžných provozních úkapů nafty, což bylo ČIŽP zjištěno při kontrole provedené dne 14. 11. 2012, přičemž je tento stav zachycen i na fotodokumentaci. Z té je zřejmé, že při doplnění nafty do vozidel nebyly použity ani jednoduché ochranné vaničky pro případné úkony (dokumentováno na doplnění nafty od autobusu ČSAD Karlovy Vary a.s. v době kontroly ČIŽP). Tvrzení, že žalobce prováděl veškerá nutná opatření, je tak v přímém rozporu se skutečnostmi zjištěnými při kontrole.

V daném případě s přihlédnutím k technickému stavu čerpací stanice a jejích manipulačních ploch (manipulační plochy u výdejních stojanů byly provedeny z prostých dlažebních kostek, manipulační plochy pro stáčení nafty do podzemních nádrží byly nezastřešené, asfaltové, srážkové vody z nich mohly odtékat směrem ke komunikaci z dlažebních kostek) měl žalobce přijmout taková opatření, aby případným úkapům zabránil, což však neučinil. Za taková opatření nelze dle názoru soudu považovat opatření, jež žalobce zmiňoval ve svém vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 1. 4. 2013 (nákup havarijní soustavy, havarijní plán, sorpční hady, provádění těsnostních zkoušek apod.), a to z toho důvodu, že tato opatření mohla pouze zmírnit celkový negativní dopad provozu předmětné čerpací stanice na kontaminaci podzemních vod, avšak při stávajícím špatném technickém stavu celé čerpací stanice a jejích manipulačních ploch nemohla úkapům a drobným únikům zabránit, o čemž svědčí i výše uvedený příklad doplňování autobusu ČSAD Karlovy Vary, a.s. v době provádění kontroly a také skutečnost, že okolí výdejních stojanů bylo silně kontaminováno ropnými produkty, jak vyplývá mimo jiné z fotodokumentace založené ve správním spisu.

Za dané situace se tak se nelze z odpovědnosti za předmětné správní delikty vyvinut poukazem na učinění veškerých nutných opatření, což by za situace jejich skutečného uplatnění byl zcela jistě možný liberační důvod.

K námitce, že z žalobcem předloženého výsledku znečištění vody vyplývá, že znečištění je staršího data, soud uvádí, že žalovaný v rozhodnutí nikde neuvedl, že by žalobce kontaminaci podzemní vody sám způsobil, ovšem s ohledem na nevyhovující špatný technický stav předmětné čerpací stanice, způsob, jakým žalobce manipuloval s ropnými produkty, roční obrat nafty a dobu provozování této čerpací stanice ze strany žalobce, je nepochybné, že se žalobce na kontaminaci podzemních vod podílel. Je nepochybné, že na znečištění podzemních vod se podíleli všichni provozovatelé předmětné čerpací stanice, včetně žalobce, a to jejím provozem jako vodohospodářsky nezabezpečeného zařízení v technicky velmi špatném až havarijním stavu.

K tvrzením ohledně nesprávně uvedeného data ropné havárie soud nejprve uvádí, že tato skutečnost (správné datum ropné havárie) je z hlediska odpovědnosti za předmětný správní delikt zcela irrelevantní, když je nepochybné a správní orgány to v řízení rovněž prokázaly, že se žalobce na znečištění podzemních vod podílel bez ohledu na to, že v minulosti došlo na předmětné čerpací stanici k ropné havárii. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že to byl právě žalobce, který ve svém vyjádření k obsahu kontrolního protokolu ze dne 23. 11. 2012 uvedl, že k havárii došlo v roce 1985, a dále ve svém vyjádření ze dne 1. 4. 2013 uvedl, že znečištění mohlo být způsobeno ropnou havárií z roku 2003. Tato nesprávná data tak do řízení vnesl sám žalobce a ČIŽP je obsáhla do svého rozhodnutí právě jen z toho důvodu, aby tato nesprávná data vyvrátila. Z obsahu správního spisu je taktéž

zřejmé, že k havárii došlo dne 12. 12. 1983, přičemž tuto skutečnost uvedla ČIŽP i v prvostupňovém rozhodnutí, kde rovněž uvedla, že při této události došlo k úniku ropných látek kanalizací do povrchových vod (do řeky Odry), nikoli do vod podzemních, a navíc, jak plyne z hydrogeologického průzkumu na lokalitě roku 1988 (cca 5 let po havárii), který provedla firma Stavební geologie, státní podnik Praha, nebylo znečištění podzemních vod ve vybudovaných hydrogeologických vrtech u čerpací stanice vůbec zjištěno. Jednak je tedy dle soudu zcela nerozhodné, kdy k ropné havárii došlo, a jednak lze tedy na tomto místě vyjádřit pochybnost k tomu, zda skutečně tato havárie měla výrazný vliv na znečištění podzemních vod, což však ovšem není předmětem této žaloby.

K námitce, že žalovaný nevzal v potaz, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 1. 4. 2013 v otázce tvrzených a doložených opatření k zamezení úniku ropných látek do povrchových a podzemních vod, soud uvádí, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto otázkou zabýval na straně 4 uprostřed, kde se zabýval tím, co je možné považovat za vhodné opatření z hlediska ochrany vod, když odkázal na zákon č. 311/2006 Sb. a normu ČSN 73 606. S tímto hodnocením a vypořádáním námítky se soud plně ztotožňuje.

K námitkám týkajícím se rozporu konstatování ČIŽP s obsahem kontrolního protokolu (podmínky doplňování autobusu společnosti ČSAD Karlovy Vary, a.s., silná kontaminace okolí výdejních stojanů ropnými produkty, úkapy nafty částečně se vsakující do terénu a částečně smývané srážkovou vodou), soud uvádí, že v kontrolním protokolu je zaznamenán průběh kontroly ze dne 14. 11. 2012. Kontrola zjistila, a jak slovně do protokolu, tak fotograficky zaznamenala výše uvedené skutečnosti, tj. že doplňování autobusu společnosti ČSAD Karlovy Vary, a.s. bylo prováděno bez jakýchkoli provozních ochranných opatření a že okolí výdejních stojanů je silně kontaminováno ropnými. Ostatně tato pochybení se ve svém souhrnu stala základem a důvodem zahájení správního řízení o uložení pokuty za předmětné správní delikty. Tvrzení ČIŽP tak vycházela striktně z obsahu kontrolního protokolu a soud nezjistil, že by správní orgány pochybily v tom, že by vycházely ze skutečností, které by nebyly zaznamenány v kontrolním protokolu.

Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L.